

MĚSÍC: listopad ROK: 2019 ČÍSLO: 19

Legiovlak

Myslím, že je prakticky nemožné si nevšimnout toho, že naše republika oslavila sto let od svého vzniku. A česká obec legionářská si při té příležitosti připravila pohyblivou výstavu na kolejích. Připomíná hrdinství československých legionářů v Rusku, a hlavně jejich obtížnou cestu domů, když v Rusku došlo k převratu a k moci se dostali Bolševici (ruští komunisté). Potřebovali se dostat do přístavu Vladivostok, který byl ale na druhé straně obrovského Ruska a jiná cesta nebyla.

Článek na straně 2

Budeme mít partnerskou školu na Slovensku

Spolupráce se ZŠ Kňazia byla navázána přes projekt s názvem Záložka do knihy spojuje školy: List za listem – baví mě číst. Přihlásilo se do něj 1 155 škol s celkovým počtem 13 027 žáků. Z České republiky se zapojilo 421 škol s celkovým počtem 41 906 žáků a ze Slovenska 734 škol s celkovým počtem 89 121 žáků. Jedná se o základní školu v Dolném Kubíně na Slovensku. Kňazia je zároveň název městské části Dolného Kubína, ve které se škola nachází.

Článek na straně 6

Panelový blahobyt

Jsem přesvědčena, že většina z vás žije na sídlišti u naší školy a i ti, kteří tu nežijí, tudy každý den prochází. Napadlo vás ale někdy, kdo celé sídliště navrhl, vyprojektoval a postavil? No stavění, to je jednoduché, postavili ho dělníci, ale kdo jim dal návrhy, podle kterých stavěli? Byl to pan architekt Jiří Kraus a my měli naprosto jedinečnou příležitost se s ním setkat a udělat rozhovor.

Článek na straně 3

- Filatelie
- Florbal
- Luštění
- Pan Sysel
- Po třiceti letech

Legiovlak – výstava na kolejích

Myslím, že je prakticky nemožné si nevšimnout toho, že naše republika oslavila sto let od svého vzniku. A Československá obec legionářská si při té příležitosti připravila pohyblivou výstavu na kolejích. Připomíná hrdinství československých legionářů v Rusku, a hlavně jejich obtížnou cestu domů, když v Rusku došlo k převratu a k moci se dostali Bolševici (ruští komunisté). Potřebovali se dostat do přístavu Vladivostok, který byl ale na druhé straně obrovského Ruska, jenže jiná možnost nebyla. Mnohem jednodušší cesta byla totiž odříznutá, a tak si cestu museli probojovat. Respektive museli zabrat transsibiřskou magistrálu, aby se početné jednotky Čechoslováků

bude jistě někde k vidění někde jinde, i když ještě není jisté kde. Na internetu je také speciální

Těpluška – obytný vůz

Cesta legionářů domů

mohly dostat domů. Jenže bolševická Rudá armáda jim to nenechala projít jen tak. Nějakou dobu to trvalo, ale nakonec se jich většina dostala domů. Ale to bylo až v roce 1920. Uznání se dlouho nedočkali, protože ani nacisté, ani komunisté nechtěli nikomu vyprávět o tom, že legionáři dobili podstatnou část transsibiřské magistrály a dost dlouho ji drželi.

Tato výstava tedy po sto letech vzdává hold jejich odvaze unikátním legiovlakem. Jeho součástí je několik vagonů, které sice nejsou originální, protože magistrála má jinou šířku kolejí, ale ve válce si také zabojovaly, a to v Rakousku. Pelhřimov také navštívil a už odjel. Ale po zimě

databáze legionářů, kde můžete najít další informace o jednotlivých vojácích a najít tam třeba i své předky. Máte možnost tam také přidávat data o vašich předcích, kteří byli v legiích a v databázi zatím nejsou. Najdete ji na www.krevlegionare.cz. Pokud budete mít někdy příležitost si legiovlak prohlédnout, rozhodně vám to doporučuji. Na začátku shlédnete video o historii, a pak

Salonní vůz

následuje prohlídka s průvodcem z řad českých legionářů. A vůbec nevadí, jestli jste již prohlídku absolvovali, protože každý z průvodců přidává další zajímavé detaily, které vážně stojí za to.

Veronika Kršková 9. A, foto: Veronika Kršková 9. A

Panelový blahobyt

Rozhovor s panem architektem Jiřím Krausem

Jsem přesvědčena, že většina z vás žije na sídlišti u naší školy a i ti, kteří tu nežijí, tudy každý den prochází. Napadlo vás ale někdy, kdo celé sídliště navrhl, vyprojektoval a postavil? Stavění, to je jednoduché, postavili ho dělníci, ale kdo jim dal návrhy, podle kterých stavěli? Byl to pan architekt Jiří Kraus a my měli naprosto jedinečnou příležitost se s ním setkat a udělat rozhovor. Říkám jedinečnou a to doslova. Bude mu totiž již 90 let. Jeho životní příběh je velice zajímavý. Jako mladý založil po roce 1948 se svými kamarády skauty a Sokoly protirežimní skupinu. Psali a distribuovali protirežimní letáky, za což byli vyslýcháni, odsouzeni a posláni do komunistických koncentračních táborů v okolí Jáchymova.

Potom pracoval několik let jako pomocný dělník. S pomocí dobrých lidí vystudoval architekturu, z toho téměř polovinu tajně. Po dokončení studia vyprojektoval stovky staveb. Před začátkem rozhovoru uvádí: „Já si ty nové názvy částí Pelhřimova nepamatuji. Já jsem tady bydlel v roce 1966 – 1968 a manželka ještě do roku 1969. Od té doby jsme tady několikrát byli, protože manželka připravovala dospělé k maturitě a oni nás pak zvali na výroční schůzi. Takže jsme sem několikrát přijeli. Ale to bylo, že jsme přijeli, poseděli, přespali a odjeli.“

A teď už samotný rozhovor:

V jakém roce jste dostal pověření na vyprojektování celého sídliště Osvobození?

„Muselo to být někdy během tří let, které jsem zde strávil, takže pravděpodobně v roce 1966. Vedl jsem tehdy architektonický ateliér, který byl součástí Stavoprojektu v Českých Budějovicích.“

Staveniště okolo věžáku

Při rozhovoru

Měl jste volnou ruku při projektování tohoto sídliště?

„To byl problém. Neměl jsem skoro vůbec volnou ruku. I když jsem se docela vzpouzel a něco se mi podařilo. Paneláky, na ty byly zákony. Rozmístění paneláků nechali na mně, ale musel jsem dodržet počet bytů. Cokoliv, co jsem dal navíc, se muselo projednávat s vrchností. S návrhem jsme museli jet do Prahy na ministerstvo technického rozvoje, kde seděl takový zlý pán, soudruh Jiří Blažek. On chtěl, aby všechny paneláky byly minimálně osm pater vysoké a byly těsně na sobě a vešlo se tak co nejvíce lidí na co nejmenší prostor. Tehdy ty paneláky, k nimž jsme měli udělat podklady, neměly u některých bytů balkony. Říkal jsem, že mi přijde nedůstojné, aby někteří lidé dostali byt s balkonem a ostatní jej měli bez balkonu. Musel jsem to překreslit za určitý čas, ale považuji to za jedno takové malé vítězství. Další byla, že se mi

tady podařilo udělat restauraci pod věžákem, dále také náměstí - které bylo možná první náměstí v republice od roku 1948. Mohl jsem uprostřed sídliště udělat volný prostor, kde se postavil Dům služeb a sběrný dvůr. Zjistilo se také, že v rozvodech vody je nízký tlak, udělali jsme tedy v prostorách domu služeb takovou vodárnu. Dále jsem pro toto sídliště vyprojektoval jednu z prvních mazutových kotelen vůbec, díky financování investora, rodáka z Pelhřimova, pana Pavla Zavadila, který projekt strojní části tehdy velice neobvyklým způsobem zaplatil jako soukromou zakázku panu Poštovi z Prahy."

Musel jste postoupit nějaké ústupky? Například kvůli prostoru?

„Nedá se říct, protože na ministerstvu byl jeden zaměstnanec Stavoprojektu, který se s již zmíněným Jiřím Blažkem znal, tak nám ho pomáhal přemluvit, aby povolil alespoň některý z těch návrhů, například třeba to náměstíčko uprostřed sídliště. Nebo také determální skla, která pohlcovala část tepla."

V dnešní době je velký problém s parkováním na sídlištích. Tehdy se určitě počítalo s menším počtem aut na rodinu. Jaké to bylo číslo?

„To byla nejhorší věc, kterou jsme my jako architekti pociťovali. Věděli jsme, jak to vypadá ve světě. Občas se nám podařilo vyjet do tenkrát kapitalistického zahraničí. Někdy jsme dostali i zahraniční časopisy – tam jsme se dozvěděli věci, které tady byly utajeny. Existovaly předpisy, kolik parkovacích míst má být na počet obyvatel. Soudruzi na nejvyšších místech s jasným přehledem toho, jak má vypadat politická situace poněkud zapomněli, že se motorizace rozvíjí i v socialistickém Československu. Dostali jsme tedy nařízení, že nesmí být víc parkovacích míst než jedno místo na tři byty. Teď jsou běžná dvě auta na jednu rodinu, ovšem tenkrát to bylo takto. Udělali jsme proto více zelených ploch, aby se mohla v budoucnosti, až k tomu budou příznivé okolnosti, ta parkovací místa dodělat."

Staveniště

Paneláky v Třebíči jsou typicky panelové, ty pelhřimovské měly mezi zdmi v pásu oken OSB desky, nebyla to klasická betonová zeď. Jaký byl důvod tohoto zpracování?

„Museli jsme to tak udělat. I když jsme tajně předělávali dispozice paneláku, tak ty meziokenní vložky jsme tam museli nechat. Přitom, když se dělalo zateplování, asi po roce 1990, tak se většinou vyměňovali, dala se tam vyzdívka anebo se tam dával polystyren. Je pravda, že meziokenní vložky, to bylo nešťastné řešení, ale kvůli omezeným materiálovým možnostem se s tím nedalo nic dělat."

Betonový architektonický prvek na Dolnokubínské

Jaká byla kvalita oken, říká se, že mezi nimi táhlo, protože byla dřevěná a občas když navlhla tak špatně těsnila?

„Ano, protože paneláky se stavěly rychleji, než dřevoprůmysl stačil dodávat okna. Měli jsme tak někdy dojem, že z těch oken začnou rašit lístky,

poněvadž se dělaly z vlhkého dřeva. Nejdůležitější byl počet, na kvalitě už tak nezáleželo. A okna, která byla v prostředku sklopná, u těch táhlo především okolo čepů, díky kterým se otáčela. Ta okna se častokrát zkroutila tak, že nešla úplně dovřít. Ve Stavoprojektu v Českých Budějovicích, kam jsem poté přešel, jsme měli takováto okna, a když foukal západní vítr a přiložil jsem svíčku k těm místům, vítr skrz to okno tu svíčku zhasnul. Všeobecně kvalita všeho byla špatná."

Panelák ve výstavbě. Jsou zde zřetelně vidět panely a meziokenní vložky

V jakém architektonickém slohu bylo sídliště postaveno?

„Nebyl to už socialistický realismus, ten byl předtím v roce 1948. V té době se stavělo z úsporných cihel, které byly děrované. V padesátých letech se začaly skládat cihly do bloku, z nich se stavěly dvouletkové domy. Zhoršená kvalita staveb byla způsobena tím, že se na stavby dostávali lidé, kteří se nelíbili režimu. Právníci, lékaři, zkrátka elita byla posílána na tyto pomocné práce. Oni předtím pracovali hlavou, rukama neuměli.“

Jinde jsou sklepy zapařeny do země, tady v Pelhřimově jsou v přízemí. Proč je tomu tak?

„Tenkrát se postupovalo po vzoru DDR, kde pod paneláky vytvořili typové základy ve třech úrovních podle únosnosti. Všechny díly paneláku byly prefabrikovány. My jsme nesměli dělat spodní stavby - sklepy. Jedině ve věžáku je podzemní patro. Tam pod přízemím bylo technické podlaží, kde se rozváděla voda, plyn, teplo a to bylo potom stupačkami vytahováno nahoru. Věžák je staticky docela náročná stavba a při kvalitě tehdy prováděných prací se říkalo (já jsem to neověřoval), že kdyby tady bylo zemětřesení, tak ten panelák spadne.“

Vy jste projektovali některé školní budovy. Na naší škole byly lepeny dřevotřískové desky z formaldehydu, o kterém se později zjistilo, že je karcinogenní. Traduje se, že se škola prakticky celé dva roky větrala. Projednávalo se to později?

„Formaldehyd byl hlavně v nábytku, dělal se s ním veškerý školní nábytek, a to nejde odvětrat. Například v Hradci Králové se podobným způsobem, ale z kresolitu, dělaly příčky, a ty byly zdraví nebezpečné. V Českých Budějovicích mně třeba nařídili, abych dělal osinkocementové stěny ve škole mezi chodbou a učebnou. Jelikož jsem se v zahraniční televizi dozvěděl, že osinkocement je karcinogenní, tak jsem to napsal do zápisu. Trval jsem na tom, aby se stěny z osinkocementu alespoň natřely nepropustnou olejovou barvou. To se snad udělalo, ale od té doby mě na tu školu Emy Destinové, o které teď mluvím, už nepozvali.“

„Někdy se stává, že jsme osočováni neprávem, protože ne za všechno, co nám lidé dávají za vinu, jsme mohli.“

Děkujeme za rozhovor.

Společná práce redakce, foto: Mgr. Hana Zrno Vondru
Za fotografie sídliště děkujeme MZA Pelhřimov.

Více foto naleznete na našem Instagramu

Spolupráce se ZŠ Kňazia

Spolupráce se ZŠ Kňazia byla navázána přes projekt s názvem Záložka do knihy spojuje školy: List za listem – baví mě číst. Přihlásilo se do něj 1 155 škol s celkovým počtem 13 027 žáků. Z České republiky se zapojilo 421 škol s celkovým počtem 41 906 žáků a ze Slovenska 734 škol s celkovým počtem 89 121 žáků. Jedná se o základní školu v Dolném Kubíně na Slovensku. Kňazia je zároveň název městské části Dolného Kubína, ve které se škola nachází. Informace a rozhovor o spolupráci se slovenskou školou nám poskytla paní učitelka Mgr. Petra Paclíková:

Posíláme na Slovensko

V jaké fázi spolupráce jsme se školou v Dolném Kubíně?

„V tuhle chvíli jsme navázali partnerství, což je kontakt přes projekt výměna záložek do škol, s tím, že jsme se spojili s Dolným Kubínem, s paní Šuvarovou a vytvářeli jsme záložky.“

Co jsme už na Slovensko zaslali?

„Na Slovensko jsme zaslali 200 záložek. Na výrobě se podíleli žáci prvního stupně, protože škola v Dolném Kubíně má celkem 200 žáků. Nás je více, proto jsme zapojili pouze první stupeň. Poslali jsme tam ještě knížky s místními pověstmi, prospekty o Humpolci a Pelhřimově, aby věděli, kde vlastně jsme a co všechno pěkného tu máme.“

Co naopak ZŠ Kňazia v Dolném Kubíně poslala nám?

„Poslali nám pohledy, nahrané CD k 50. výročí. Necháme ho potom kolovat do všech tříd. Dále poslali krásné vyrobené záložky od jejich žáků, myslím, že se jim moc povedly, dále hrneček, dárkovou taštičku a propisku.“

Tušíte už, kdy se uskuteční první výměnný pobyt?

„Nevím, to asi bude záležet na domluvě vedení jejich školy a naší školy – jak se dohodnou, jaká návštěva a kdy proběhne. V tuhle chvíli je to pouze o spolupráci přes poštu a přes záložky, kde jsme využili projektu a mohli jsme navázat kontakt. Řekla bych, že je to prvotní fáze.“

Jak se spolupráce se školou v Dolném Kubíně domluvila? Byla to těžká domluva, nebo vše proběhlo hladce?

„Proběhla velmi hladce. My jsme se nahlásili přes brněnskou knihovnu, zaregistrovali jsme se, dali jsme požadavek na školu Dolný Kubín a díky tomu, že oni se na Slovensku přihlásili také, tak naše knihovna a slovenská knihovna nás vzájemně propojily. Tím, že jsme vzájemně dostali kontakty na toho druhého, už nebránilo nic tomu, abychom se spojili přes email. S paní Šuvarovou byl kontakt navázán okamžitě, hned reagovala. Po celou dobu výměny jsme byli v kontaktu a dávali jsme si vědět, jestli balíčky dorazily v pořádku a tak dále. Samozřejmě už se těší na další spolupráci s námi.“

Děkujeme za rozhovor.

Nikola Beranová 9. A, foto: Mgr. Petra Paclíková

17. listopad po 30 letech

Dne 17. 11. 1989 se v Praze uskutečnila demonstrace proti komunismu v čele se studenty. Touto demonstrací začala Sametová, nebo také Něžná revoluce. Sametová proto, že proběhla bez násilí. Násilí bylo použito jen při již zmíněné demonstraci 17. listopadu a to z důvodu, že demonstrující odbočili z plánované trasy a mířili na Václavské náměstí. Sbor národní bezpečnosti jim proto zkřížil cestu na Národní třídě, kde je uzavřel, zbil a pozatýkal.

Po demonstraci byl hlavní důvod, proč se vše řešilo bez násilí, byla smrt studenta Martina Šmída. Letos, dne listopadu, přesně po 30. letech jsme si na náměstí v Pelhřimově tuto demonstraci připomněli. Na pódiu promluvili Dr. Martínek z Pelhřimovského archivu a první pelhřimovský porevoluční starosta Jan Litomiský. Celý večer doprovázeli písně Karla Kryla. Po celé akci lidé dávali svíčky na sochu sv. Václava.

Na vzpomínky jsme se zeptali Paní učitelky Mgr. Kláry Vlastníkové:

Pamatujete si, jak celá revoluce začala?

„Začala demonstrací 17. listopadu, která se vztahuje k událostem roku 1939. Hlavně šlo o násilné potlačení a zbití studentů na Národní třídě.“

Pamatujete si, kde jste tento den byla?

„Ten den byl pro mě den jako každý jiný, byla jsem v té době na gymnáziu v 1. ročníku, bylo mi 15, takže jsem byla doma.“

Účastnil se někdo z rodiny demonstrací, nebo následující generální stávky?

„ano, hlavně mí dva starší sourozenci, kteří byli na vysoké škole, takže to v těch městech, kde studovali, prožívali daleko intenzivněji. Zde v Pelhřimově jsme na demonstrace samozřejmě také chodili. Ale 17. listopadu jsem na demonstraci, co se odehrávala v Praze, nebyla.“

A zeptali jsme se i paní učitelky Mgr. Aleny Kučerové:

Mohla byste nám povědět něco k revoluci, jak to začalo?

„17. listopadu se slavil den studentů. Právě studenti uctívali památku studenta Jana Opletala

Oslavy výročí na pelhřimovském náměstí

zavražděného za okupace. Měli mírové shromáždění, které bylo naprosto klidné, ale přesto na ně vlétla státní policie, která je zbila. A na základě toho všeho, protože lidem se samozřejmě nelíbilo, je že bezdůvodně zbili. Začali se k nim postupně přidávat herci, další studenti a postupně i ostatní lidé.“

Pamatujete si, kde jste v době 17. listopadu 1989 byla?

Ano to si pamatuji, byla jsem doma.

Jaké jste z těchto událostí měla pocity?

„No smíšené. Jednak jsem měla radost, že k něčemu takovému došlo, a jednak jsem měla strach, jak to dopadne.“

Účastnila jste se vy, nebo někteří vaši příbuzní některých demonstrací, či následující generální stávky?

„Ano já jsem se účastnila.“

Studovala jste v té době?

„Ano já sem v té době studovala vysokou školu a byla jsem na mateřské dovolené.“

Děkujeme za rozhovor

Vojtěch Maška 7. A, foto: Jonáš Prokop 9. A

NÁKUPNÍ HOREČKA

Pan Sysel jednou vyrazil do supermarketu, kam ho poslala paní Syslová s nákupním seznamem, aby věděl, co má koupit a na něco nezapomněl. Vyrazil tam ihned po práci kolem čtvrté hodiny.

Pan Sysel přijel se svým autem na přilehlé parkoviště. Ovšem neměl kde zaparkovat, jenom nějaký sobecký řidič s trabantem stál přes dvě parkovací místa. Vystoupil a všiml si, že trabant je založený jenom cihlou, tudíž mu asi nebude fungovat ruční brzda. Pan Sysel to pouze ze zvědavosti vyzkoušel. Odstranil cihlu a trabanta vytlačil z obou míst, kam poté zaparkoval své auto. Naproti místu, kde stál trabant, byly přístřešky pro košíky. Žádné tam ovšem nebyly, jelikož zákazníci si je rozebrali. A tak pan Sysel neváhal a trabanta pod něj schoval. Vešel se tam akorát a jeho majitel si asi dlouho dělal starosti, jak se do něj dostane.

Pan Sysel vešel do obchodu. Zamířil ihned k první položce a tím byla zlevněná Hera. To je tuk na pečení, pokud to nevíte. Na seznamu u ní byly tři vykřičníky a číslo sedm. Z toho pan Sysel poznal, že je hodně důležitá a má koupit sedm kusů. Vůbec si nedovedete představit, kolik v tom obchodu bylo lidí! Pan Sysel se prodíral mořem košíků, až dorazil na samý konec prodejny. Naštěstí Heru našel, ale musel košíkem rozrazit dav kolem hromady, kde byla vystavena. Jednoho pána to zřejmě popudilo a obořil se na pana Sysla. Pan Sysel rychle vycouval a jel raději nakupovat jiné věci.

Rozjel se pro základní potraviny: rohlíky, máslo, mléko, salám, ten má pan Sysel moc rád, a banány, jelikož byly ve slevě. Potom pan Sysel vyrazil k regálu s lihovinami. Zde nekoupil nic, ale zajímala ho nabídka řetězce, která byla opravdu bohatá, a hlavně se chtěl podívat, jestli mají rum, protože se těší na rumvé kuličky od paní Syslové. Pan Sysel dále pokračoval v krasojízdě, koupil sušenky pro Syslata a pro sebe jogurty, nejraději má (toto není placená propagace, jde pouze o zpřesnění produktu) jahodový Florián a kokosovo-čokoládové Olmíky.

Až nakoupil všechno, co měl na seznamu, zbývala mu pouze Hera, kterou si přesunul na konec nákupu. Směřoval proto k místu s ní. Houf sice trochu opadl, ale stále bylo poměrně složité dostat se k tomuto tukovému pokladu. Proto si pan Sysel kleknul a doplazil se až k epicentru, nasbíral jich sedm a odplazil se zpět. Cestou zpátky na něj šlápla jedna paní, pan Sysel zavyl a paní zavřeštěla: „Myš!!!“ a celý dav začal utíkat a na pana Sysla dupli další tři lidé, ale Hery zůstaly netknuté, až na jednu, do které jedna ze zákaznic při úprku zabořila svůj podpatek a celou ji propíchlá, takřkajíc durch. Pan Sysel tuto Heru vyměnil a domů si mimo nákupu odnesl dvě věci, za které nemusel platit. Byl to monokl a roztržený klobouk.

Jonáš Prokop 9. A, ilustrace Jonáš Prokop 9. A

Filatelie a poštovní známky

Filatelie je koníček, jímž se zabývají filatelisté a často je překládán jako sbírání poštovních známek. Ano, poštovní známky jsou důležitou

Tříšilinková žlutá

o pohlednicích. V generaci našich rodičů bylo sbírání známek celkem oblíbeným koníčkem a je pravděpodobné, že doma nebo u babičky najdete na ukládání známek takové speciální album. Můžete se do něj podívat, jestli v něm nenajdete Modrého Mauricie – jednu z nejvzácnějších a nejdražších známek na světě. Ale tak vzácná byla i za dob vašich rodičů a oni by si jí určitě všimli. Ale proč to po nich radši nekontrolovat, že? Kdybyste ji totiž našli, mohli byste si v aukci hodně vydělat. Asi pár desítek milionů korun, to by však záleželo na zájmu. Ale vzhledem k tomu, že Modrých Mauriciů bylo vydáno 500 kusů a ví se jen o 12 – ti dochovaných, tak šance není moc velká. Ještě

existuje červený Mauricius a těch je 14 kusů. Ale pozor! Hodně podobně vypadají i později ve velkém množství vydané známky. Na těch je napsáno POST PAID, zato na „pravých“ Mauricích je nápis POST OFFICE. Ale ač je nejznámější, není nejdražší a nejoriginálnější. Švédská „Tříšilinková žlutá“ je totiž naprosto unikátní a je znám pouze jeden jediný kus. A víte, kdy poštovní známky vznikly? První nápad přišel již v roce 1835, ale neujal se. Uspěl až Rowland Hill, díky němuž byla tato nám již samozřejmá, i když dnes trochu upadáající služba spuštěna ve Velké Británii roku 1840. Tak co, už jste našli Modrého Mauricie?

Modrý Mauricius

Rowland Hill

Zdroje obrázků:

<http://www.sberatel.info/wp-content/uploads/2017/07/MM-2016.jpg>

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/a/ad/Gul_tre_skilling_banco.jpg/330px-Gul_tre_skilling_banco.jpg

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/9/96/Rowland_Hill_photo_crop.jpg/330px-Rowland_Hill_photo_crop.jpg

Veronika Kršková 9. A

Okresní kolo florbalu

6. 11. 2019 ZŠ Osvobození odehrála 4 zápasy, z čehož 2 vyhrála. I přesto florbalisté z této školy zůstali 3. ve skupině a dále již nepostupují. Zaslouženě vyhrála Kamenice nad Lipou, která postupuje do krajského kola. Naše florbalistky v obou věkových kategoriích skončily na 3. místě ve skupině, takže také nepostoupily

David Slavík 5. B, foto: Jonáš Prokop 9. A

Kluci 6. – 7. třída drtí Nový Rychnov

Strana luštění

Do následujícího pravopisného cvičení doplňte y/ý, i/í. Poté dosadte za i/í tečku a za y/ý čárku. Pomocí Morseovy abecedy potom z teček a čárek složte slovo:

ml_t ob_l_; vl_dné podz_mní sluníčko l_né lv_ prohřálo; vl_s na eg_ptských p_ramidách;

/

/

/

v_klopený rozb_tý v_kýř v_sel z okna ven; Zb_něk z B_džova je dlouhý jako javor

/

bab_ka; sv_m způsobem je to or_ginální v_ko; v_trína s drahokam_ je pryč

/

/

.

A	•-	J	•---	T	-
B	-•••	K	-•-	U	••-
C	-•••	L	••••	V	••••
D	-••	M	--	W	••-
E	•	N	-•	X	-•••
F	••••	O	---	Y	-•••
G	--•	P	••••	Z	---••
H	••••	Q	---•		
CH	----	R	•••		
I	••	S	•••		

Vyluštěné slovo: _____

Jonáš Prokop 9. A

Vaše strana

Naši žáci součástí symbolu svobody

V pátek 15. listopadu 2019 se všichni žáci společně se svými učiteli, asistenty a vychovatelkami zúčastnili velkolepého projektu v rámci oslav 30 let svobody a demokracie.

Tento úžasný nápad zrealizovali na Masarykově náměstí, navzdory velmi větrnému počasí, komisaři z Agentury Dobrý den. Naše škola (i společně s ostatními pelhřimovskými základními školami a také s místní Střední průmyslovou školou a Středním odborným učilištěm) si tak připomněla hodnoty sametové revoluce.

Byl to nádherný pocit. Každý z nás byl oděn do jedné z barev české trikolóry a stal se jedním z 1496 těl, která dohromady vytvořila obří „lidskou mozaiku“. Šlo o výjev, jehož součástí bylo největší věčko (11 m × 45 m), motiv srdce (7, 5 m × 14 m) a také největší česká vlajka (exponát pelhřimovského Muzea rekordů a kuriozit o rozměrech 12 m × 18 m).

Věčko (gesto ruky se vztyčeným ukazovákem a prostředníkem tvořící písmeno „V“), které bylo ústředním motivem naší lidské mozaiky, symbolizuje vítězství či víru v něj. Bylo také oblíbeným gestem prezidenta Václava Havla a jedním z ústředních symbolů sametové revoluce.

Žáci a další účastníci tohoto pokusu o rekord výsledný výjev pořádně spatřili až zpětně – na fotografiích či na videu. Vzhledem k velikosti lidské

mozaiky byl totiž celý výjev zřetelný pouze z výšky. Proto také na Masarykově náměstí stála speciální vysokozdvíhací plošina, z níž byl rekord zaznamenán. Další fotografie pak byly pořízeny i z věže kostela sv. Bartoloměje nebo z vyšších pater přilehlých budov.

Rekordní „věčko“

Protože vše proběhlo bez sebemenšího problému, rekord skutečně padl a bude zapsán do České databanky rekordů Agentury Dobrý den.

Celá akce byla zároveň příspěvkem k dalšímu pokusu o rekord – projektu „nejvíc věček“. Ten se snaží o vytvoření a zveřejnění co největšího počtu fotografií se symbolem vítězství (tedy právě „věčkem“). Snímky mohou účastníci nahrát na webovou stránku www.nejvicvecek.cz nebo také sdílet na sociální síti Instagram s „heštekem“ #nejvicvecek, a to až do 30. listopadu 2019.

Kamila Marková a Mgr. Jana Jelínková

Zdroj obrázku: <https://www.nejvicvecek.cz/data/z7/tn2/00000217.jpg>

Žáci založili firmu Ruční výroba

Na začátku školního roku se naše třída 4. B zapojila do projektu Abeceda peněz od České spořitelny. Tento projekt pomáhá dětem pochopit hodnotu peněz a vyzkoušet si, jaké to je, vydělávat peníze. Založili jsme si firmu Ruční výroba. Zvolili jsme si vedení firmy a ostatní funkce ve firmě. Jako první jsme navštívili pobočku České Spořitelny v Pelhřimově, kde nám byla poskytnuta půjčka 3000 Kč na rozjezd firmy. Půjčku jsme se zavázali vrátit do konce roku 2019. Ihned jsme se proto vrhli do podnikání. U naší paní učitelky na chatě jsme nasbírali švestky a uvařili povidla. Z rakytníku jsme udělali sirup. Dále jsme vyrobili například náramky, vánoční dekorace, čaje, a tak dále. S výrobou nám částečně pomohli i naši rodiče. Také jsme byli pozvat pana starostu Meda a požádali jsme ho o povolení stánku na náměstí před Českou Spořitelnou. Bylo nám vyhověno. Z peněz vydělaných na jarmarku vrátíme dluh České spořitelně a zaplatíme si náš školní výlet do Jump parku. Část peněz chceme také věnovat na charitu. Tímto bychom Vás rádi pozvali na náš Vánoční jarmark, která se koná ve středu 11. 12. 2019 od 14:00 – 17:00 u České Spořitelny v Pelhřimově.

Daniel Fučík 4. B, tiskový mluvčí firmy Ruční výroba

Napište nám

Máte dotazy? Chcete sem také přispět? Pište na:

 EMAIL pavucina-skolnicasopis@email.cz

 Instagram [pavucina_skolni_casopis](https://www.instagram.com/pavucina_skolni_casopis)

 YouTube [Pavučina Časopis](https://www.youtube.com/Pavucina_Casopis)

Všechna čísla naleznete na stránkách školy v dokumentech.

Vydala

ZŠ Osvobození 1881, Pelhřimov, p. o.

Redakce: Veronika Kršková, Jonáš Prokop, Max Dolejší, Nikola Beranová, Štěpán Simandl, Ondřej Dohnal, Adam Buš, Jan Lankaš, David Slavík, Vojtěch Maška, Michael Prokýšek

Vedoucí: Mgr. Radka Pospíchalová

Za obsah článků zodpovídají jednotliví autoři.